

اعتراض گرسنگان و کارگران نساجی در بنگلادش

بیست و هفتم فرورین هشتاد و هفت

برگردان: نادر ساده

در روز شنبه ۱۲ آوریل ۲۰۰۸ در "دهاگا" بیش از بیست هزار کارگر نساجی بر علیه گرانی کالاهای مصرفی و برای افزایش دستمزدها پیاخاستند.

در حالیکه پلیس سعی می کرد با باتوم، گاز اشک آور و شلیک هوایی تظاهرات کارگری را پراکنده نماید؛ کارگران بخشهای مختلف کارخانه های پارچه بافی در صف متحدی با پرتاب سنگ و سنگر بندی، در مقابل پلیس سرکوبگر دفاع از خود برخاستند. در این درگیریها حدود ۱۰۰ دکارگرمی شدند و سرانجام با دخالت ارتش، قیام کارگران در هم شکست. کارگران گرسنه با هجوم به فروشگاههای مواد غذایی، مقداری مواد غذایی که توان پرداخت قیمت شان را ندارد مصادره نمودند.

۴۰ درصد از اهالی کشور ۱۴۴ میلیونی بنگلادش ناچار هستند، روزانه با یک دلار زندگی کنند و کارگران صنایع نساجی کمترین حقوق در سطح جهان را دریافت می نمایند. بعبارتی حقوق ماهانه ی یک کارگر نساجی ۲۳/۶ دلار است. یعنی نیم برابر حقوق یک کارگر نساجی در ویتنام.

در بنگلادش ۲ میلیون نفر در صنایع نساجی کار می کنند که ۸۵٪ این کارگران زنان هستند و تنها هر کارگر مجبور است برای زنده ماندن، ۷٪ حقوق ماهیانه اش را برای تامین حداقل خوراک هزینه نماید.

در صنایع نساجی بنگلادش لباس با مارک های مشهور (Levis, Tesco, Varrefour, H&M) و با کمترین هزینه تولید می گردد. رئیس سندیکای کارخانه های پارچه بافی می گوید:

" که در سال ۲۰۰۶ حداقل حقوق ۲۵ دلار تعیین شده است اما از آن زمان قیمت برنج و سایر مواد غذایی دو برابر و گاهی چند برابر شده است. سرمایه داران و مدیران صنایع نساجی با کلیه خواستهها بر سر افزایش دستمزد مخالفت کرده اند و شکستن قیمت ها در بازار جهانی و حضور رقیبی قدرت مند نظیر چین را بهانه قرار می دهند. کشورهای آسیایی تولید کننده برنج نیز که حتی ظرفیت سیر کردن شکم اهالی کشور را با تولید داخلی ندارند باید دست از صادرات برنج بردارند." علت کمبود مواد غذایی بیش از هر چیز ناشی از نقش سرمایه مالی جهانی و سرمایه گذاران در زمینه ی مواد غذایی است. اینها مواد غذایی را به مقدار عظیم خریداری کرده و با احتکار کالاها، منتظر افزایش قیمت ها میشوند. به این شیوه قیمت یک تن برنج در بازار جهانی از ۵۰۰ دلار به ۱۰۰۰ دلار افزایش یافته است.

بدین ترتیب اکنون حتی کشورهای آسیایی تولید کننده برنج برای تامین نیازهای داخلی ناچار به واردات برنج با قیمت های تعیین شده در سطح جهان می باشند و با همین قیمت های بالا نیز بفروش میرسانند و مردم بنگلادش بیش از همه قربانی این تباری جهانی اند، مردمی که برنج اصلی ترین غذای آنهاست.

برگردان: نادر ساده

یادآوری:

طی ماههای اخیرگرانی و کمبود مواد غذایی علت بروز اعتراضات گسترده بویژه در قاره ی آفریقا بوده است. بعنوان مثال از اوایل سال ۲۰۰۸ در پایتخت و مناطق دیگر سنگال (۳۰ مارس) اعتراضات توده ای بر علیه گرانی و کمبود مواد غذایی رخ داد که منجر به یک درگیری خونین با پلیس گردید. این درگیریها تا کنون به قیمت جان صدها تن و زخمی و دستگیری هزاران نفر انجامیده است.

سلیمان نادلایه دبیرکل اجرایی انجمن متحده ی مصرف کنندگان مواد غذایی سنگال به روزنامه آلمانی "جونگل وُرد" می گوید:

"متوسط حقوق در سنگال بین ۸۰ تا ۱۰۰ دلار در ماه است. بسیار از مردم اما در آمد ثابتی ندارند و در کنار خیابان دستفروشی می کنند. کارهایی که در آمد شان پایین است و آخرین آمارهای انجام شده نشان می دهد بطور متوسط در آمد روزانه هر سنگالی حداکثر ۲ دلار است. در ماههای اخیر قیمت ها چنان سرسام آور افزایش یافته که بسیاری از مردم دیگر قدرت مالی تامین ۲ یا ۳ وعده غذای روزانه را ندارند. هر لیتر شیر به قیمت ۳۰۰ فرانسه (فرانسس، پول رایج در مناطق فرانسوی آفریقا) بفروش میرسد و این قیمت دوبرابر قیمت شیر در چند ماه گذشته است. همچنین برنج، روغن، صابون و گوجه فرنگی نیز به همین ترتیب گران تر شده است."

برای مطالعه ی مصاحبه ی سلیمان نادلایه به زبان آلمانی به لینک زیر نگاه کنید:

<http://www.labournet.de/internationales/sn/bernard2.html>